

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

สินค้าที่มีขึ้นจากเมืองไทย ขอให้ส่งเสริม

หลวงตามาแต่ละครั้ง ๆ นี้นะ มารบกวนบรรดาพี่น้องทั้งหลายเพื่อเข้าสู่จุดรวม และกระจายออกไปทั่วประเทศไทย ปัจจัยทั้งหลายเหล่านี้ออกทั่วประเทศไทยทั้งนั้น เราไม่เคยยุ่งแม้บาทเดียว ขนาดนั้นละ ผู้นำของพี่น้องทั้งหลายตายใจได้ไหม นั่นละ ผู้นำทางด้านธรรมะ ถ้าเป็นด้านโลกแล้วรู้ไหลแตกซึมไปหมด กว่าจะไปถึงโง่งหมดแล้ว ตักน้ำใส่แก้วไว้ น้ำมันไหลออกทางรู้นทางนี้ กว่าจะไปถึงโง่งใหญ่ยังเหลืออยู่ไม่ถึงครึ่งแก้ว อันนี้เท่าไรเท่านั้นเลย ผิงเต็มเหนี่ยว ๆ ตลอดมา

ไม่ว่าทองคำ เงินสด ดอลลาร์ แบบเดียวกันหมด เพราะออกจากใจที่เป็นธรรม ล้วน ๆ แล้ว อะไรที่จะมามีคิดผิดพลาดเข้ามา แสบเข้ามา น้ำมันจะปิดของมันทันที เป็นอย่างนั้น ไม่มีที่แจ่งที่ลับ ประกาศแจ่งอยู่ในหัวใจว่าผิดหรือถูก รู้ทันที ปิดทันทีเลย เพราะฉะนั้นการนำออกสู่โลกจึงมีแต่ความถูกต้อง ๆ ความบริสุทธิ์ มลทินไม่มี ได้มาก ได้น้อยดังพี่น้องทั้งหลายบริจาคนี้จะออก กระจายออกไปทั้งหมด สำหรับที่เขามาถวาย เราเองก็เท่ากัน ไม่มีอะไรผิดกัน เขาถวายเราก็เข้า ๆ เข้าหมดเลย ที่จะเก็บไว้นี้เป็นของเราไม่มี มีแต่เพื่อโลก ๆ ตลอดเลย

นี่ก็คือความเมตตาสงสาร ได้อะไรมาจะออกข้างนอกทันที จะไม่อยู่ อยู่ที่นี่ไม่อยู่ มันจะคอยไหลออกเรื่อย ๆ มีมากมีน้อยบางที่ติดหนี้เขาก็มี ฟังซิ พี่น้องทั้งหลายเคยเห็นไหมหลวงตานี้ พี่น้องทั้งหลายต่างใครก็ยกยอว่าหลวงตามีเงินมากถึงขั้นเศรษฐีนั่นแหละ แต่ความจริงแล้วไม่ได้เป็นอย่างนั้น คือมาเท่าไรออก ๆ ๆ เวลาไม่มามันก็ออกติดหนี้เขา ที่เงินไม่มามันออกนี่ คือออกไปเพื่อติดหนี้ ติดเรื่อยนะ มันหากมีความจำเป็นที่จะต้องทำ คือเราเอาเหตุผลเป็นประมาณ ไม่ได้เอาอื่นใดเลย เอาเหตุผล น้ำหนัก อะไรมีน้ำหนักมากกว่าจะออกทางนั้น ๆ เรื่อยไปเลยอย่างนี้ ที่ว่าติดหนี้ก็เหมือนกัน สิ่งจำเป็นซึ่งเราจะต้องการนั้นมีน้ำหนักมากกว่าการติดหนี้ เอาติดหนี้ติดยอมรับ เอาน้ำหนักขึ้นมาเลย เอาติด สั่งเลย อย่างนั้นละ

ส่วนมากจะเป็นเครื่องมือแพทย์ อย่างอื่นที่เราไปติดหนี้ดูไม่ค่อยมี แต่เกี่ยวกับโรงพยาบาลนี้บ่อยที่สุด ติดหนี้เขาเรื่อย ๆ คือเครื่องมือที่จำเป็นต่อสิ่งนั้น ๆ ทำอย่างไรเงินเรามีก็ไม่พอจะทำไฉน ก็ชั่งน้ำหนัก ความจำเป็นของเครื่องมือแพทย์มีน้ำหนักมากกว่าการติดหนี้ ติดหนี้ติดไป ยังหาแทนได้ที่หลัง ขอให้ความจำเป็นมาถึงก่อน นั่นละที่นี้ติดละนะ ติดเรื่อยเลย นี่ละบรรดาพี่น้องทั้งหลายจะคิดทั่วหน้ากันเลยว่าหลวงตา

นี้มีเงินมาก นี่เอาความจริงมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบทั่วหน้ากันว่า ไม่มีใครจนยิ่งกว่าหลวงตา

ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่คนเคารพนับถือมาก ทุกสิ่งทุกอย่างไหลเข้ามา ไหลเข้ามา นี่ หลวงตาต้องมีเงินมาก แทนที่จะเป็นอย่างนั้น มามากจริง ๆ เวลามันไหลออก ปากที่มันไหลออกมันกว้างกว่าปากไหลเข้าก็มี ดิดหนี่เขา เป็นอย่างนั้น คือเราไม่เอาอะไรในโลกนี้ เรามองเห็นแต่หัวใจโลกเท่านั้น เราไปนี้ไปเพื่อหัวใจโลก เราไม่ได้ไปเพื่อเงินทอง ข้าวของว่าเป็นของใหญ่โตยิ่งกว่าหัวใจของโลก มาบริจาคทานนี้บุญกุศลเข้าสู่ใจแล้ว อันนี้เป็นเพียงวัตถุหยาบ ๆ ไปช่วยโลก ส่วนละเอียดที่มาบริจาคทานมาน้อย เข้าแล้ว เข้าใจแล้ว เรามุ่งทางด้านจิตใจมาก วัตถุพอเป็นเครื่องหมายเท่านั้นเอง ส่วนทางด้านจิตใจนี้เรามุ่งมากทีเดียว

เพราะฉะนั้นการช่วยโลกเราก็ช่วยด้วยทางจิตใจจริง ๆ มีเมตตาเป็นพื้นฐานเลย มีเท่าไร ๆ ก็ออก มีเท่าไรออกเลย สำหรับเพื่อจะเก็บไม่เห็นมี ไม่ปรากฏนะ มีเท่าไรก็ออก ออกทั้งนั้น เรามาแต่ละครั้ง ๆ จตุปัจจัยได้น้อยเมื่อไร มากนะ ออกได้มากทีเดียว ช่วย เพราะก่อนมานี้ยังติดพระพุทธรูปอยู่ทางนั้นก็มี เช่นเวลานี้ยังสร้างตึกอยู่สามหลัง ฟังซิติ๊กโรงพยาบาล นี่กำลังจ่าย ๆ อย่างนั้นแหละ ติดพระพุทธรูปตลอด แล้วบรรดาผู้มาขอความช่วยเหลือ แทนที่จะลดลงเหมือนกับการช่วยชาติเราลดลง หรือเราหยุด การประกาศออกช่วยชาติ เราบอกว่าหยุดแล้ว ทีนี้เวลาหยุดแล้ว จตุปัจจัยทั้งหลายที่ได้มาจากการช่วยชาติ แล้วได้ไปช่วยชาตินั้นก็หยุดลง แต่ผู้ที่มาขอความช่วยเหลือไม่ได้หยุดนะ ไม่ได้ลด มาตลอด ๆ นี่ที่เราหนัก หนักเพราะเหตุนี้เอง

ผู้มาขอ ขอไม่หยุดไม่ถอย บางที่ได้ดูเขาก็มี คือขอไม่มีเหตุมีผล เห็นเขาขอ มา ก็ขอ ฟังเหตุฟังผล น้ำหนักไม่มี อย่างนั้นนอกจากไม่ให้แล้วดูเสียด้วยนะ เราดูจริง ๆ เราไม่ได้เหมือนใคร สักแต่ว่าขอ เห็นเขาขอแล้วขอ ขอแบบโก้ ๆ ผู้หาเงินมันจะตาย แล้วนะรู้ไหม ไม่ให้ พอเสร็จแล้วก็ตัดสินว่าไม่ให้ เป็นอย่างนั้นละ หลวงตาไม่ได้เหมือนใคร เอาเหตุเอาผลมาขอ ทางนี้จะฟังโดยเหตุโดยผลทุกอย่าง เมื่อสมควรจะสงเคราะห์ มากน้อยให้เลย ๆ เหตุผลลงกันแล้วให้ ถ้าเหตุผลไม่ลงไม่ให้ บางรายดูเขาก็มี มีเยอะนะดู คงจะตื่นข่าวกันมา เห็นเขาขอได้เราก็มายกขอยังนั้น รายอย่างนั้นโดนละ โดนดู ดูจริง ๆ เพราะเราช่วยโลกเราช่วยด้วยน้ำใจ ด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่าง เราไม่ได้แบบชู้ ๆ นะ ให้แบบชู้ ๆ เราไม่เคยมี เราจะต้องให้ด้วยเหตุด้วยผล สมควรที่จะให้มากน้อย เหตุผลลงแล้ว เอา เอาเรื่อยไปเลยะ ถ้าเหตุผลยังไม่ลงกันยังไม่ให้ เราก็มายกขอยังนี้เรื่อยมา

ทองคำของเราก็สมเจตนาของเราที่เราเป็นห่วงพี่น้องลูกหลานชาวไทยเรา ว่าสมบัติคือทองคำมีในคลังหลวงน้อยมาก เราก็พยายาม ส่วนใหญ่แล้วก็ยังเป็นประเภททองคำน้ำไหลซึม ค่อยซึมเข้ามา เวลานี้ก็ได้ร่วม ๒๐๐ กิโลแล้ว ประเภททองคำน้ำไหลซึมนะ แล้วมันจะได้ไปเรื่อย ๆ แล้วค่อย ๆ หนุนเข้าไป หนุนเข้าไป เพื่อให้คลังหลวงของเรามีทองคำซึ่งเป็นหลักใหญ่ของชาติไทยเรา ให้มีมากพอสมควร เมื่อทองคำมีมากในคลังหลวงแล้วคลังหลวงก็แน่นหนามั่นคง ทุกอย่างก็มีความมั่นคงแข็งแกร่งขึ้นไปเรื่อย ๆ จึงได้อุตสาหะพยายามอยู่อย่างนี้ละ

วันนี้ก็ได้ ๕๐ บาทแล้ว มันค่อยไหลมาเรื่อยอย่างนี้ เราเล็งเห็นคลังหลวงของเราทองคำเป็นสำคัญในคลังหลวง เพราะฉะนั้นจึงต้องไม่หยุด หยุดใหญ่แล้วก็ไม่หยุด ส่วนย่อยนะ ขอเล็กขออน้อย ขอบิณฑบาตอยู่นั้นแหละ เฉพาะทองคำที่เป็นประเภทไหลซึมเข้ามานี้มันรวม ๒๐๐ กิโลแล้วนะ เราหลอมเป็นแท่งก็หลอมไว้ จนกว่าพอสมควรที่จะมอบเมื่อไรเราค่อยมอบ เวลานี้เก็บไว้ที่ตุนิรัถยธนาคาร ทางอุดรก็มีเข้าตุนิรัถยไว้ ทางนี้ก็เข้า พอได้ทองคำมาเข้าตุนิรัถย เอาไว้ ๆ จากนั้นก็ขนมาหลอมที่กรุงเทพฯ สำหรับเวลานี้ยังไม่ได้มอบ คือยังไม่พอที่จะมอบก็เลยรอไว้ก่อน ได้ทองคำไปหลายแท่ง (ตอนนี้มี ๑๔ แท่งครับ) แท่งละ ๑๒ กิโลครึ่ง เวลานี้จะเข้า ๑๕ แท่งแล้ว นี่ประเภทน้ำไหลซึมค่อยไหลเข้ามาอย่างนี้แหละ

เรามุ่งมั่นอย่างมากที่เดียวสำหรับชาติไทยเรา ที่เราจะมาทำให้ชาติไทยของเราให้แห้วลงจุดไหน ๆ บกพร่องจุดไหน เพราะเราเป็นเหตุ เรายังมองไม่เห็น นอกจากหนุนมีมากมีน้อยหนุนเข้ามาตลอด ๆ ตั้งแต่เริ่มช่วยชาติมาจนกระทั่งปานนี้ มีแต่หนุนทั้งนั้น ไม่มีคำว่าไปถอดไปถอน หรือไปหยิบเอาออกมาให้จุดนั้นแห้วลงน้อยลงไม่มี มีแต่เพิ่มเข้ามา เพิ่มเข้ามาอย่างนั้น เพราะเราสงสารมากพี่น้องชาวไทยเรา แล้วก็ไม่พื้นที่เราจะต้องตำหนิอยู่เรื่อย ๆ เพราะพี่น้องชาวไทยเป็นอย่างนั้นจริงๆ ในสายตาของธรรมจักษิ์รู้หมด

เมืองไทยเราเป็นเมืองอยู่ชั่วอนันต์มาตั้งแต่ปู่ย่าตายายบรรพบุรุษ ไม่มีความอดอยากขาดแคลน ผาสุกเย็นใจ ทุกอย่างสมบูรณ์พูนผลมาเรื่อยๆ ที่นี้มาเหตุการณ์ในปัจจุบันเรื่องราวมันมากมายรอบกวน รอบกวนทั้งจิตใจ รอบกวนทั้งทรัพย์สมบัติเรา ที่จะให้เป็นผลลบแก่ตัวเองนั้นแหละ มีมากขึ้น ๆ ที่นี้เมื่อคละเคล้ากันกับเมืองนอกเมืองนา เมืองไหนต่อเมืองไหนมากขึ้นเท่าไร ความสนใจที่จะติดจะติด เพื่อเป็นผลลบแก่ตัวเอง และชาติของตัวเองก็มีมากขึ้น ๆ เห็นอะไรเข้ามาก็คว้ามับ ๆ เมืองไทยเราเป็นเมืองลึงฟิงใหม่ละ

เมืองไทยเรามันเหมือนลิง อะไรเข้ามาคว่ำมับๆ ที่จะพินิจพิจารณาเหตุผลโลก ก่อนแล้วค่อยเอาหรือค่อยซื้อ อย่างนี้ไม่ค่อยมี เห็นว่าต้องใจแล้ว ชอบใจแล้วเอาเลยๆ ไม่คำนึงความเสียหายในหลักใหญ่ หนึ่ง นิสัยของตนเสียแต่ละคนๆ สอง ชาติของเราอ่อน หรือลง หากความมั่นคงไม่ค่อยมี จึงต้องรักต้องสงวน เมืองไทยของเรามาเสียอันนี้ คือ มันเป็นที่ประเทศเลยจะให้ว่าไง ตำหนิใครก็ตำหนิไม่ลง ต้องตำหนิทั้งประเทศ ตำหนิว่าลืมนื้อลืมตัว ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม จับจ่ายใช้สอยไม่มีประมาณ ไม่ได้คำนึงคำนวณ เสียตรงนี้นะเมืองไทยเรา

ถ้าให้ถูกต้องก็เมืองไทยต้องสงวนเนื้อหนังของตนเอง สมบัติอะไรที่ผลิตขึ้นในชาติไทย ถ้าต่างคนต่างจะสงวนรักษาเนื้อหนังของชาติตนเองให้มีความแน่นหนามั่นคงมากขึ้น ต้องสนับสนุนซึ่งกันและกัน ใครมีสินค้าประเภทไหนผลิตขึ้นมาๆ ให้ช่วยสนับสนุน คือซื้อสินค้าของตน ไม่จำเป็นจะต้องไปหาซื้อเมืองนอก เพราะเมืองไทยเราก็มียู่แล้ว เมื่อซื้อสินค้าในเมืองไทยผู้ที่ขายมีกำลังใจ และก็มีแก้ไขที่จะผลิตขึ้นให้มากขึ้นๆ ผลิตมากขึ้นๆ ดีขึ้นๆ เพราะความผลิตมีความชำนาญมากขึ้นๆ แล้วสุดท้ายชนะเมืองนอกเขา

ซื้อแต่ของเมืองไทยเรดีกว่าเมืองนอกเขาก็คง ในเบื้องต้นต้องได้ช่วยกันสนับสนุน ใครมีสินค้าประเภทใดให้ซื้อของตนๆ เมื่อไม่จำเป็นกับสิ่งของเมืองนอกไม่ซื้อ ถึงจะลดกันบ้างคุณภาพ เอายอมลดเสียก่อน ลดนี้เพื่อจะขึ้น เพราะการส่งเสริมเนื้อหนังของตนเองต้องขึ้นแน่นอน แล้วผู้ที่ขายก็มีกำลังใจ มีอะไรผลิตอะไรขึ้นมาก็ได้ขายๆ เพราะต่างคนต่างสงเคราะห์ซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นการสงเคราะห์เนื้อหนังแห่งชาติไทยของเราขึ้นโดยลำดับ ชาติไทยของเราก็แน่นหนามั่นคงขึ้น เราจึงขอปัญหาต่อกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ในจุดนี้บกพร่องสำหรับเมืองไทยเรา ไม่ค่อยจะสงวนเนื้อหนังของตนเอง และส่งเสริมในเนื้อหนังของตนเอง

สินค้าของเมืองไทยเรานี้ร่อยหรอลง เพราะไม่มีใครสนใจ ผลิตขึ้นมากก็ไม่ค่อยเกิดประโยชน์ ผู้ผลิตก็เสียกำลังใจ ก็เลยลดลง แล้วคืบคลานไปหาตั้งแต่ของเมืองนอกก็เหมือนกับว่าไปหมอบไปคลาน กราบไหว้สิ่งของเมืองนอก ถ้าอะไรมาจากเมืองนอกดีหมด เสียมากเมืองไทยเรา ให้ท่านทั้งหลายจำให้ตึ้นะ นี้เอาธรรมมาจับ ธรรมจับดูแล้วเป็นอย่างนั้น ไม่ใช่ของดี ขอให้สงวนรักษาสมบัติในเมืองไทยของเรา เบื้องต้นถึงจะยังไม่ดีก็ตาม แต่ให้ต่างคนต่างทน ต่างคนต่างอุทิศสำหรับพยายามส่งเสริมสินค้าในเมืองไทยของเรา มีอะไรก็ตาม ให้ซื้อให้ขายกัน แล้วผู้ที่เป็นเจ้าของสินค้าก็มีแก้ไขสมบัติเงินทองก็ได้มาๆ ก็หนุนชาติของตัวเองนั้นแหละ แล้วก็แก้ไขพยายามผลิตขึ้นมาๆ ต่อไปก็ดีขึ้นๆ แน่นหนามั่นคงขึ้น สู้อเมืองนอกเขาได้เลย

ต่อไปก็เป็นเนื้อหาของเมืองไทยเราล้วนๆ ไม่ต้องวิตกวิจารณ์ไปหวังกับเขาแล้วไปหมอบหน้าใส่เขานี้แหลม มันทุเรศนะ ทั้งๆ ที่เมืองไทยเราไม่ใช่คนโง่ คนฉลาดทั้งนั้น แต่เสียที่ความฟุ้งเพื่อห่อเหิมแบบสุกเอาเผากิน อะไรได้มาง่าย ๆ ละเอาเลยความที่จะทำให้เสียนิสัยและทำลายหลักฐานแห่งความมั่นคงของชาติ ไม่ได้พากันสนใจคิด มันเสียตรงนี้ ให้พากันส่งเสริมกันนะพี่น้องทั้งหลาย อะไรที่มีอยู่ในเมืองไทยนี้ ไม่จำเป็นต้องไปหาซื้อเมืองนอกเมืองนา ไม่ต้องไป ให้ซื้ออยู่ในเมืองไทยของเรา จะเป็นการส่งเสริมสินค้าไทย เนื้อหนังของไทย และให้มีกำลังใจผลิตสิ่งของขึ้นมา จิตใจก็มั่นคง

นี้มีแต่ผลได้ๆ ผลเสียไม่ค่อยมี ถ้าเป็นอย่างที่เคยเป็นมาแล้วนี้จะเสียไปเรื่อยๆ เราน้อยกว่าเขาตลอด ถ้าอะไรมาน้อมรับๆ เรียกว่าน้อยกว่าเขา วิ่งตามเขาตลอดไป ใช้ไม่ได้เลย วิ่งก็เพื่อจะแข่งหน้าซี้ เวลาอยู่ข้างหลังเรายังล้าสมัย เอาฟิตตัวขึ้นเร่งฝีเท้าเข้าไป แล้วมันก็ทันเขา จากนั้นก็แข่งหน้าเขาไปได้ นี่เหมือนกันเมืองไทยเรา มีแต่คนโง่เมื่อไรเมืองไทยเรา คนฉลาดพอๆ กับคนเมืองนอกเมืองนามี แต่เราไม่รู้จักรักสงวนชาติไทยของตนเท่านั้นเอง อะไรมาของเมืองนอก อันนี้เมืองนอก ๆ

เราเคยดูลูกศิษย์ของเราจ้ะ ก็มี เราโมโห อะไรยื่นเข้ามานี่ นี่มาจากเมืองนั้นมาจากเมืองนี้ เราก็พาดเสียเปรี้ยงเลย มันโมโห ของอันนี้สินค้าอันนี้ยกยอเขาเท่ากับเหยียบเมืองไทยเราลง นั่น นี่ที่จะดูกันดูตรงนี้เอง ได้อะไรมาก็มาเถอะ เอามาหาหลวงตาบ้วนี่เอามา ของเมืองไทยเอามา กินมันหมดใช้มันหมด ถ้ากลัวก็เหลือแต่เปลือกเท่านั้นแหละ นอกนั้นพาดหมดเลย ขอให้เอามาเถอะนะ ไอ้เนี่ยะอะอะของเมืองนอก อันนี้เมืองนอก แอปเปิลแอปเปิ้ลอะไร เมืองไทยเรามันเต็มอยู่ที่นี่ ตาบอดหรือมันไม่ดูเหรอ มันกินไม่ได้เหรอเมืองไทยเรา มันจึงไปดินตั้งแต่เมืองนอกเมืองนา นี่เสียนิสัยนะนิสัยตั้งตัวไม่ได้ แบบนี้ไม่ใช่นิสัยตั้งตัว นิสัยล้มเหลว

ให้พากันระมัดระวังให้มาก อะไรๆ ก็ตาม มักจะเห็นเมืองนอกดีกว่าเมืองไทย เมืองเขาดีกว่าเมืองเรา ต้องด้อยกว่าเขาตลอด เป็นน้อยเขาตลอดไป ไม่มีทางที่จะเป็นใหญ่เป็นโตได้เลย ถ้าปล่อยนิสัยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงฟิตนิสัยให้มีความรักตัวเอง รักชาติของตัวเอง สงวนสิ่งของของเมืองไทยของเรา บำรุงรักษา กัน ไปซื้อขายที่ไหน เอาส่งเสริมกันไป คนไทยด้วยกัน ส่งเสริม หนุนชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ นี่เป็นของดี

ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ อย่าพากันฟุ้งเพื่อห่อเหิมเกินไป สายตาธรรมจับรู้หมด ตรงไหนบกพร่องตรงไหนดีในเมืองไทยของเรา ตรงความฟุ้งเพื่อห่อเหิมนี้จะทำลายส่วนใหญ่ส่วนรวม เนื้อหนังของชาติไทยเราจะไม่ดีขึ้น และจะไม่มีต่อไป มีแต่เขาเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นลมหายใจ ไปยืมลมหายใจเขามาหายใจมันใช้ไม่ได้ ลมเป็น

ของเราเอง หายใจที่จุกเราเอง ดีกว่าไปยิ้มลมหายใจคนอื่นเขามา อันนี้สิ่งของเขายังไกล สิ่งของในเมืองไทยเราอยู่กับเมืองไทยเรา ชื่อที่ไหนก็ได้ๆ ให้เห็นใจของเมืองไทยเถอะ เมืองไทยเป็นจุดศูนย์กลาง ถ้าหากว่าส่วนใหญ่ล้มเหลว ส่วนรอบนอกก็ล้มเหลวไปตามๆ กัน

ขอให้มีความรักสงวนในชาติของตนเอง สมบัติสิ่งของอะไร สินค้าที่มีขึ้นมาจากเมืองไทยขอให้พากันส่งเสริมกัน อย่าไปเห็นแก่ของนอกดีๆ เจ้าของเลวไม่ดู ของนอกอันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ตัวเลวไม่ดู ไม่มาดูตัวที่เลว ไม่มีแคใจ ให้พากันจำเอานะ วันนี้เตือนถึงเรื่องความรักนวลสงวนตัว เนื้อหนังของชาติไทยเราเพื่อการบำรุงรักษาให้มีความแน่นหนามั่นคงมากขึ้น เราจึงได้เตือนอย่างนี้ละ ดังที่พาพี่น้องทั้งหลายเสาะแสวงหาอยู่เวลานี้ เช่น ทองคำเป็นต้น ทองคำเป็นของที่มีคุณค่ามาก โลกเขายอมรับกันก็ขอให้มีส่วนของโลกเขายอมรับกัน คือทองคำนี้ไว้ในคลังหลวงของเราให้มากๆ ทุกสิ่งทุกอย่างจะดีดีขึ้นๆ ทองคำเป็นตัวยืนที่เดียว ถ้าทองคำมีมากแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่าง จะแข็งขึ้นไปตามๆ กัน ถ้าทองคำเรามีน้อยค่าเงินบาทก็ต้องลดลงๆ โดยลำดับ

เราจึงต้องอุตสาหะพยายามหามาไว้ เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ต่อชาติไทยของเรา ลูกหลานไทยของเรา จะได้อาศัยมรดกที่ปู่ย่าตายายเสาะแสวงหามาไว้ แล้วเดินตามรอยของปู่ย่าตายายที่พากันทำ รักนวลสงวนตัวเอง รักชาติตัวเองต้องรักสิ่งที่เกิดขึ้นในชาติของตน ทะนุถนอมสิ่งที่เกิดในชาติของตน ข้างนอกถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ซื้อ เขาก็เหมือนกัน ถ้าไม่จำเป็นเขาไม่ซื้อ ชื่อของเมืองนอกนะ เขาอยู่เมืองไหนเขารักเขาสงวนในเมืองของเขา เขาก็ให้รักให้สงวนในเมืองของเขา ชื่อขายกันอยู่ในเมืองตนเอง ถึงจะลดคุณภาพลงบ้าง เรายอมลด ลดนี้ลดเพื่อจะก้าวขึ้นต่างหาก ไม่ใช่ลดเพื่อจะเสื่อมเสียไปนะ การสงวนสมบัติสิ่งของที่มีขึ้นอยู่ในเมืองไทยเรา แล้วซื้อหากันในเมืองไทยของเรา แม้คุณค่าจะลดกว่าเมืองนอก แต่น้ำใจเมืองไทยเราสูงขึ้นโดยลำดับ ต่อไปสินค้าก็ดีขึ้น น้ำใจพาให้ดี

ให้พากันจำ อย่าไปฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัวนะ เสีย เสียชาติไทยของเรา วันนี้ขอขบถบาดกับบรรดาพี่น้องทั้งหลาย ให้รักสงวนชาติไทยของเราด้วยวัตถุประสงค์ของที่เกิดขึ้นในชาติไทย ให้พากันรักกันสงวนชื่อขายกันอยู่ในเมืองไทย ถึงคุณภาพจะไม่ดีก็ยอมรับว่าไม่ดีก่อน เวลานี้เรากำลังพิศตัวของเรา ถึงจะลดกว่าเขาก็ยอมรับ แต่เมื่อเราพิศตัวอย่างนี้ มีการสนับสนุนซึ่งกันและกันระหว่างสินค้าที่เราซื้อขายกันในเมืองไทยนี้ หนาแน่นขึ้น สนใจมากขึ้น สินค้าเหล่านี้จะดีขึ้นโดยลำดับ เพราะเจ้าของผู้ผลิตสินค้ามีกำลังใจ ต่อจากนั้นก็ก้าวขึ้นๆ เราเป็นเนื้อหนังของเราหนักเข้าๆ ต่อไปสบาย แข่งเขาได้เลย

ให้พากันจำนะพี่น้องทั้งหลาย อย่าเห็นแก่ความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม แบบสุกเอาเผากิน แบบทำลายตนเองไปลึกๆ ลับๆ สุดท้ายทำลายได้ทั้งชาติ ไม่ยินดีในชาติของตน สมบัติของตนเป็นทางที่จะเสื่อมเสียโดยลำดับ ถ้ายินดีในของตนแล้วจะมีความเจริญรุ่งเรืองต่อไปข้างหน้า นี่พูดถึงการรักษาชาติไทยของเรา สมบัติเงินทองที่ได้มากก็เพื่อชาติไทย ดังที่ได้รับกวนพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ หลวงตาเองไม่เคยแตะแม่บาทหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะไปหาที่ไหนผู้นำ นำแบบที่บริสุทธิ์ขนาดนี้ไปหาที่ไหน เราชี้นิ้วเลยว่าจะไม่มีนะ

เพราะเรานี้เราหาด้วยความบริสุทธิ์ใจของเราจริงๆ ใจบริสุทธิ์คิดอะไรแรงใด ออกมาจะเป็นอรรถเป็นธรรมล้วนๆ จะไม่มีทางเสียหายจากความคิดของใจที่บริสุทธิ์นั้นเลย ความคิดอะไรที่ผิดมันจะปิดของมันออกทันที ปิดออกๆ เช่นจะนำเงินบาททองไปช่วยชาติบ้านเมืองอะไรจะไปแงไหนๆ ที่จะคอยมากกระซิบกระซาบตัวเองว่าแบ่งเอาไว้สำหรับเรานี้ไม่ได้นะจิตดวงนี้ ปิดทันทีเลย ต้องให้เป็นธรรมล้วนๆ อยู่ภายในลึกๆ ในหัวใจ เราทราบเรื่องของเราเอง อะไรไม่ดีปิดออกๆ เอาแต่ของดีออกใช้

อย่างช่วยพี่น้องทั้งหลายช่วยแบบความบริสุทธิ์ใจทั้งนั้น ไม่ได้ช่วยแบบชู้ๆ ใช้ๆ อะไรนะ ไม่มี เราช่วยจริงๆ ไม่ว่าจะทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เป็นประโยชน์ล้วนๆ ด้วยกันหมด พอพูดอย่างนี้แล้วก็อดระลึกไม่ได้ ผ่านไปที่ไหนๆ เห็นแต่สิ่งก่อสร้างที่เรา นำเงินพี่น้องทั้งหลายนี้ละออกไปสร้างสิ่งต่างๆ ทั่วๆ ไปหมด ไปที่ไหนหากเจอจนได้นั้นแหละ ไม่ว่าจะโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล สิ่งก่อสร้างต่างๆ จะเจออยู่เรื่อย ที่เราช่วยเหลือๆ เรื่อยมา ก็เอาเงินของพี่น้องทั้งหลายมาช่วย เห็นไหมล่ะ มันก็แน่นอนหนามันคงขึ้นอย่างนั้น ทางโรงพยาบาลก็ค่อยแน่นอนหนามันคงขึ้น ได้รับความการอุดหนุนซึ่งกันและกันแล้วก็เป็นอย่างนั้น จำเอานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน

FM 103.25 MHz